

Arrest

nr. 116 154 van 19 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. KETELS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Qal'a – e – Bayi in de provincie Laghman

Toen u zeven jaar oud was, in het jaar 2000, zou uw vader zijn gedood door de taliban. Uw vader zou bij de politie hebben gewerkt.

Later zou u zelf ook problemen met de taliban hebben gekregen. Op een dag, tijdens de zomer, zou u zijn gestampt door talibanleden toen u samen met uw broer in de velden aan het werken waren. Ze vroegen me om religieuze lessen te volgen bij Mullah N.(...), maar u zou gewoon geantwoord hebben dat u niet geschoold was, waardoor dat weinig nut zou hebben.

Twee en een half à drie maanden na dit incident, ongeveer twee maanden voor u het land verliet, was u onderweg om Engelse les te volgen. Op die dag zou ook mullah N.(...) zijn gearresteerd in de bazar. U werd tegengehouden door vier talibanleden, die u zeiden dat uw oom R.(...) verantwoordelijk was voor de arrestatie van mullah N.(...). Ze vertelden u eveneens dat ze wisten dat u voor uw oom werkte. U werd aangevallen, geslagen met een stok, een riem en het ijzer van een geweer. Een lokale landbouwer kwam tussen en vroeg om u gerust te laten omdat u jong was en tevens wees. U viel bewusteloos en werd wakker in het ziekenhuis van Mehterlam. Daar waren veiligheidsofficieren, maar omdat u er niet goed aan toe was, konden ze u niet ondervragen.

Vijf dagen later werd u uit het ziekenhuis ontslagen en uw oom R.(...) stelde u voor om voor de overheid te werken. U moest gaan luisteren op een welbepaalde plaats, waar u samen met jongeren te horen kreeg, dat u een taak kreeg als informant. U moest de autoriteiten melden wanneer er talibanstrijders ergens actief waren en wat ze uitspookten.

Twee dagen na de opleiding kwamen er talibanleden naar uw dorp. U verwittigde via uw GSM de autoriteiten, die twintig minuten later ter plaatse aankwamen. Er ontstond een vuurgevecht tussen de talibanleden en de veiligheidsdiensten. U bleef die nacht bij uw oom R.(...). De volgende dag toen u naar de bazar ging, kreeg u telefoon van uw moeder die u zei niet naar huis te komen omdat u anders zou worden gedood. U keerde terug naar het huis van uw oom R.(...). Ondertussen zou een andere oom van u, F.(...), zijn geslagen door de taliban en ze zouden gedreigd hebben om hem te onthoofden als hij er niet voor zou zorgen dat u zich bij de taliban zou aanmelden. Hierop gingen ook de zonen van F.(...) op zoek naar u.

Na vijf dagen bij uw oom R.(...) te hebben verbleven, kwam er iemand laat bij R.(...) thuis en die vroeg naar uw oom en naar u. Uw neef antwoordde echter dat geen van jullie beiden thuis was. Hierop zei de persoon: als je hem zou vinden, dan zullen we wel een dood voor hem uitkiezen.

Doordat u nu gezocht werd door de taliban, alsook door de zonen van uw oom F.(...), waarmee u nooit een amicale band heeft gehad, besloot uw oom R.(...) dat het voor u beter was om het land te verlaten.

Op het einde van 2011 verliet u Afghanistan. U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, waar u anderhalve maand bleef. Daarna reisde u naar Italië waar u één week bleef. Op een dag werd u door de smokkelaar naar België gebracht, ondanks dat het de bedoeling was dat deze u naar Duitsland zou brengen. U vroeg in België asiel aan op 10 mei 2012.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een taskara, uitgegeven op 12-13/02/2011; een bewijs van samenwerking met de politie; gedateerd in 2013 en een document, gedateerd 5 mei 2013, waaruit blijkt dat u in behandeling bent bij het gezondheidscentrum voor vluchtelingen in Brussel.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het CGVS geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft

Uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanzet zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zijn niet overtuigend en op verscheidene sleutelpunten weinig aannemelijk zodat geen geloof gehecht kan worden aan uw asielrelaas.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat er tegenstrijdigheden op te merken zijn tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS. Ook is de chronologie van de door u vermelde feiten niet verhelderend.

Zo verklaart u op de DVZ dat de Taliban langskwam bij het huis van uw oom F.(...), dat de ze schoten losten en dat u hierop klacht bij de politie zou hebben neergelegd. Sindsdien zou u dan informatie hebben gegeven aan de politie. Later zou u dan gevraagd zijn om met de taliban mee te werken, wat u zou hebben geweigerd en daarom zou u zijn geslagen. Nog twee dagen later zou u de politie verwittigd hebben dat er taliban aanwezig was in uw dorp en daarop zou er een gevecht zijn geweest tussen de politie en de taliban. U zou nu beschuldigd worden door de taliban.

Deze verklaringen stroken niet met deze op het CGVS. Daar verklaart u immers dat u een eerste maal op de velden werd aangesproken om met de taliban mee te werken en u zou er zijn gestampt omdat u weigerde mee te werken. Een hele tijd later, twee en een halve tot drie maanden, zou u zijn tegengehouden toen u op weg was naar de Engelse les, toen u dermate hard werd geslagen dat u in het ziekenhuis belandde en er vijf dagen diende te verblijven. U verklaart dat u slechts hierop informant bent geworden voor de autoriteiten en hen zou verwittigd hebben van talibanaanwezigheid in uw dorp, waarop er een vuurgevecht zou geweest zijn tussen politie en taliban. (gehoorverslag CGVS p.9-11)

Het blijkt dus dat u bij DVZ slechts melding maakt van één incident, waarbij u zou zijn geslagen toen u op de velden was, terwijl u op het CGVS melding maakt van twee incidenten met de taliban, waarbij u een eerste maal zou zijn geschopt en de tweede maal hard zou zijn geslagen. Terloops dient

ook opgemerkt te worden dat u in uw relaas voor het medisch centrum ook slechts melding maakt van één incident, dat u situeert in januari 2012. Op DVZ is er ook sprake van twee vuurgevechten, een eerste maal waarna u bij de politie klacht zou hebben neergelegd en een tweede vuurgevecht, dat ontstond nadat u de autoriteiten had verwittigd van de aanwezigheid van talibanstrijders in uw dorp. Bij het CGVS maakt u enkel melding van het laatste incident. Wanneer u wordt gevraagd wanneer u uw land heeft verlaten, antwoordt u dat het herfst was (gehoorverslag CGVS p.8). Dit mag verbazen, daar u zelf stelt eind 1390 (rond maart 2011 Gregoriaanse Kalender (GK) te zijn vertrokken, wat zou zeggen dat het begin van de lente in aantocht was. Ook situeert u het eerste incident op het CGVS in de zomer (gehoorverslag CGVS p.14). Gezien dit incident volgens uw verklaringen ongeveer vijf maanden voor uw vertrek moet hebben plaatsgevonden, zou dit incident eerder in de late herfst of het begin van de winter te situeren zijn. Als deze elementen ondergraven op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid.

Verder zijn diverse elementen in uw relaas weinig plausibel. Het is niet geheel duidelijk waarom de taliban u zou viseren. U verklaart immers voor het eerste incident nooit problemen te hebben gekend met de taliban (gehoorverslag CGVS p.12). U kan ook niet duiden waarom de taliban een link zou hebben gelegd tussen u en uw oom R.(...) die bij de veiligheidsdienst zou werken. In dit kader is het opmerkelijk dat u het feit dat uw oom bij de veiligheidsdienst werkte, een sleutelelement in uw asielaas, niet vermeldde op DVZ. Tenslotte is het opmerkelijk dat uw oom R.(...), die bij de nationale veiligheidsdienst werkt en waardoor de taliban u associeerden om met de overheid samen te werken, nog steeds in Afghanistan woont. Uw verklaring dat de taliban hem niet kunnen raken omdat hij niet vaak thuis komt en ook wordt begeleid door bodyguards, is niet afdoende. De taliban zijn immers op de hoogte van de werkzaamheden van uw oom en het is dan ook niet plausibel dat hij probleemloos in Afghanistan kan blijven. U verklaart verder dat de taliban u nog zou zoeken, maar u geeft ook hier geen verdere duiding bij, waardoor dit eerder een blote bewering lijkt. (gehoorverslag CGVS p.4)

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij bovenstaande argumenten in positieve zin zouden kunnen wijzigen. Documenten ter ondersteuning van een asielaanvraag kunnen enkel als bewijs worden aanvaard, indien ze dienen ter ondersteuning van plausibele en coherente verklaringen. Dit is hier niet het geval. Uw taskara bevestigt immers enkel uw identiteit, dewelke niet wordt betwist. Het door u neergelegd document ter staving dat u voor de politie heeft gewerkt, en heeft een gesolliciteerd karakter. Het is immers pas recent opgestuurd door uw oom R.(...). Over het document weet u verder enkel te vertellen dat het over uw samenwerking met de politie gaat. Dat u niet meer kan vertellen, wijst op een verregaande desinteresse uwentwege in uw eigen asielaas. Het medische document bevestigt enkel dat u in België medisch wordt begeleid.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Laghman dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Laghman te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen ook dat u Pashtu en Dari spreekt en kennis heeft van het Engels en het Nederlands (verklaringen DVZ, gehoorverslag CGVS p.4-5). U bent werkzaam geweest in een bakkerij en heeft ervaring in de landbouw (gehoorverslag CGVS p.4, 9). U verklaart ook dat uw familie 2,5 yérib land bezat en verschillende gewassen verbouwde (gehoorverslag CGVS p.15) Dat uw familie tenslotte 17000 dollar kon betalen om uw vlucht te bekostigen, toont ook het beeld van een niet onbemiddelde familie (gehoorverslag CGVS p.8).

In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden als volwassen, alleenstaande man in staat bent om u in de nabijgelegen stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Laghman te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad, dat niet zo ver van Laghman is gelegen en waar u bent naar het ziekenhuis bent geweest voor de medische verzorging van uw

moeder (gehoorverslag CGVS p.5) zou geïmagineerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad", dd. 23 oktober 2012; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

"De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd."

2.2. Verzoeker legt ter terechtzitting d.d. 8 november 2013 een aanvullende nota neer vergezeld van de volgende documenten: de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 en een aantal stukken omtrent de dood van de oom van verzoeker. Verzoekers grieven hierin verder uiteengezet omtrent de misverstanden met betrekking tot de vertaling tijdens het gehoor, zijn geen nieuwe elementen en worden dan ook uit de debatten geweerd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerst middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 "aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen perfect verenigbaar zijn en geenszins tegenstrijdigheden bevatten en verwijst naar een arrest van de Raad van State. Verder klaagt verzoeker over de vertaling tijdens het gehoor en stelt hij dat de tolk weliswaar Pashtou sprak, maar met een ander dialect, waardoor er gegevens niet correct vertaald worden. Verzoeker stelt dat hij tijdens het gehoor steeds opmerkingen moest maken over de niet correcte vertaling. Bovendien was verzoeker tijdens het eerste gehoor te uitgeput ten gevolge van zijn reis uit Afghanistan, zodat hij niet in staat was het gehoor correct af te leggen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij reeds werd vervolgd en ernstige schade opliep.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, van de materiële en formele motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt dat de ernstige dreiging zich op het hele grondgebied van Afghanistan voordoet en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte van oordeel is dat hij zich kan vestigen in Jalalabad omdat dit te dicht bij zijn dorp Qalai Bayi ligt. Verder bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie en stelt dat er een stijging is van het aantal burgerslachtoffers.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Het begin van bewijs dat verzoeker bij zijn terugkeer reëel gevaar loopt om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM kan steunen op de door hem aangebrachte rapporten.

3.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een bewijs van tewerkstelling bij de Afgaanse veiligheidsdiensten, een rapport van het medisch centrum voor vluchtelingen van 5 mei 2013, een rapport van de Verenigde Naties van juli 2012, een rapport van Human Rights Watch van 2013 en een rapport van Amnesty International van 2013.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde

verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. De Raad kan op basis van verzoekers verklaringen geen geloof hechten aan zijn asielrelaas. Verzoeker legt immers verschillende tegenstrijdige verklaringen af omtrent kernaspecten van zijn asielrelaas. Zo verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 8A, vragenlijst, p. 3) dat de taliban langskwamen bij het huis van zijn oom F. en van daaruit schoten losten naar anderen. Hierop zou verzoeker klacht neergelegd hebben bij de politie, die stelde dat hij hen op de hoogte mocht houden wanneer de taliban in de buurt waren. Vervolgens zou de taliban naar verzoeker op het land zijn toegekomen en hem gevraagd hebben met hen samen te werken. Verzoeker weigerde hun aanbod en werd geslagen. Twee dagen later zou verzoeker de politie hebben ingelicht dat de taliban in het dorp was, waarop een gevecht zou zijn ontstaan en verzoeker beschuldigd werd door de taliban informatie door te spelen aan de politie. Dit verhaal strookt geenszins met het asielrelaas dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9, 10, 11 en 14) ophangt. Zo verklaarde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij eerst op de velden werd aangesproken door de taliban en gestampt werd omdat hij weigerde met hen mee te werken. Twee en een half tot drie maanden later zou hij op weg naar de Engelse les door de taliban geslagen zijn en in het ziekenhuis zijn beland. Nadat hij vijf dagen in het ziekenhuis had gelegen zou zijn oom R. hem hebben voorgesteld voor de overheid te werken, waarna hij de politie zou hebben ingelicht van de komst van de taliban naar het dorp, hetgeen tot een vuurgevecht leidde. In tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, stelt de Raad vast dat deze beide versies van het asielrelaas van verzoeker geenszins met elkaar in overeenstemming te brengen zijn en wel degelijk tegenstrijdig. Het is daarnaast geenszins aannemelijk dat verzoeker het incident waarbij hij het ziekenhuis in werd geslagen door de taliban niet zou hebben vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken. Bij het invullen van de vragenlijst wordt weliswaar vermeld dat van de asielzoeker verwacht wordt dat hij kort zijn relaas uiteenzet en geen uitvoerig overzicht van de feiten geeft, maar hierbij wordt tevens benadrukt dat hij de belangrijkste elementen nauwkeurig dient weer te geven (stuk 8A, vragenlijst, p. 1). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij tijdens het eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken te uitgeput was zodat hij niet in staat was het verhoor correct af te leggen, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het begin van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat er geen problemen waren voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dat hij alles kon vertellen en dat het verslag aan hem werd voorgelezen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2). Overigens merkt de Raad op dat dit geenszins blijkt uit het door verzoeker neergelegde medische attest, zoals hij in onderhavig verzoekschrift beweert.

Tevens is het niet aannemelijk dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken onvermeld liet dat zijn oom R. werkzaam was voor de overheid, nu hij dit voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als reden aanduidt voor zijn problemen met de taliban (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12). De verklaringen van verzoeker dat hij via zijn oom werkzaam werd voor de overheid (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10), stroken overigens geenszins met de verklaringen van verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij klacht indiende bij de politie omdat de taliban vanuit het huis van zijn oom F. mensen beschoten, waarop zij hem vroegen hen op de hoogte te houden (stuk 8A, vragenlijst, p. 3). Bovendien stelt verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen expliciet dat zijn oom F. geen talibanleden heeft gezien voordat hij werd geslagen omdat zij op zoek waren naar verzoeker (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts stelde de taliban te vrezen (stuk 8A, vragenlijst, p. 3). Voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker daarentegen ook dat zijn neven, de zonen van zijn oom F., naar hem op zoek waren nadat hun vader door de taliban geslagen werd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12).

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat er problemen waren met de tolk omdat deze een ander dialect van het Pashtou sprak, waardoor er gegevens niet correct werden vertaald, stelt de Raad vast dat het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zowel in het Pashtou als in het Dari plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 1). Immers, toen verzoeker stelde beter Dari te spreken, werd hem gezegd dat hij kon doorgaan in het Dari (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). De Raad stelt vast dat de tot daar toe vermeldde gegevens geenszins essentieel zijn in het asielrelaas van verzoeker en bovendien nergens uit blijkt dat hij geen heldere antwoorden kon geven in

het Pashtou (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 3, 4 en 5). Bovendien maakte verzoeker aan het einde van het gehoor hieromtrent geen opmerking en had hij niets meer toe te voegen aan zijn gehoor (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Ook de raadsman van verzoeker formuleerde hieromtrent geen opmerkingen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). De Raad stelt vast dat ook het verslag van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het Dari werd voorgelezen (stuk 8 A, verklaring, p. 3). Tevens stelt de Raad vast dat de bovenstaande vaststellingen dermate zijn dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Voor zover verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde medische attesten waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij klaagde dat hij uitgeput was tijdens het eerste gehoor zodat hij niet in staat was het gehoor correct af te leggen, dient te worden opgemerkt dat de medische attesten dateren van mei 2013, waardoor zij bezwaarlijk kunnen dienen als bewijs van zijn toestand op het ogenblik van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in mei 2012. Overigens blijkt uit deze attesten geenszins die verzoeker niet bij machte is om coherente verklaringen af te leggen.

3.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielaanvraag ongelofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het verzoek worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Wat betreft het identiteitsdocument, stelt de Raad vast dat de identiteit van verzoeker in deze zaak niet ter discussie staat. Bijgevolg is dit document niet dienstig. De overige door verzoeker neergelegde documenten, met name het bewijs van zijn tewerkstelling voor de Afghaanse veiligheidsdiensten en de stukken omtrent de dood van de vader en de oom van verzoeker hebben een gesolliciteerd en subjectief karakter en werden opgesteld ten behoeve van verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag waardoor zij objectieve bewijswaarde ontberen.

Waar verzoekster in haar aanvullende nota onder verwijzing naar UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 stelt dat verzoeker tot de sociale groep van mannen met een vechtersleeftijd behoort dient te worden opgemerkt dat dit niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gezien de ongelofwaardigheid van zijn verklaringen, in gebreke.

3.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.8. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in

stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Waar verzoeker in zijn aanvullende nota stelt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 blijkt dat mannen met een vechtleeftijd dienen te worden beschermd zowel in gebieden waar anti-overheidsmilities de macht hebben als “voor personen gesetteld in het intern vluchtalternatief”, stelt de Raad vast dat uit de lezing van de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013 blijkt dat verzoeker hiermee doelt op personen in IDP-kampen (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 6 augustus 2013, p. 40). Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij persoonlijk bij een terugkeer naar zijn land van herkomst in deze situatie zal terechtkomen. De Raad stelt vast dat verzoeker een volwassen man is die zowel Dari als Pashtou spreekt, een cursus Engels heeft gevolgd en werkervaring heeft in een bakkerij (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 2, 4 en 6 en stuk 8A, vragenlijst CGVS, p. 1). Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij niet in staat zou zijn een degelijke woning te vinden in Jalalabad en in een IDP-kamp terecht zou komen. Naar het oordeel van de Raad zijn er in casu geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden zal terecht komen. Er zijn derhalve geen objectieve argumenten voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker onredelijk zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Jalalabad” van 23 oktober 2012 en SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013) en toegevoegd aan de verweernota (SRB “Afghanistan” “Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013) die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar al enkele jaren aan het verslechteren is. Het veiligheidsparadigma in Jalalabad lijkt echter sterk op dat van andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar). Criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag en het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de ANSF of waarvan verondersteld wordt dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als kenmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijke pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te geraken, is erg klein. De veiligheid in de stad Jalalabad is er bovendien significant op vooruit gegaan. In 2012 wordt 45% minder oppositieactiviteit genoteerd dan in 2011. AOG's planten regelmatig IED's in en om de stad, maar het merendeel wordt tijdig ontdekt en gecontroleerd tot ontploffing gebracht. Ook Jalalabad ziet op 15 april 2012 een onderdeel van de georkestreerde aanval op verschillende plaatsen in Centraal- en Oost-Afghanistan. In Jalalabad wordt de (militaire) luchthaven en de PRT aangevallen in een complexe aanval. De nadruk van de AOG ligt meer dan de vorige jaren op doelgerichte moorden van hogere profielen verbonden aan leger of overheid. Hoewel ze hierbij regelmatig willekeurige technieken hanteren, zoals IED's, vallen er opvallend weinig (niet bedoelde) burgerslachtoffers.

De aangebrachte rapporten van de Verenigde Naties, Human Rights Watch en Amnesty International hebben betrekking op de algemene situatie in Afghanistan en zijn niet specifiek gericht op de situatie in Jalalabad. Waar verzoeker overigens in onderhavig verzoekschrift stelt dat het aantal burgerslachtoffers stijgt en hierbij een passage citeert uit het rapport van de Verenigde Naties, stelt de Raad vast dat deze passage net vermeldt dat het aantal burgerslachtoffers ten gevolge van grondconflicten tussen de militaire troepen en anti-regeringselementen met 42% gedaald is. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen aan die de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad kunnen weerleggen

of aantonen dat er in Jalalabad sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Gelet op wat voorafgaat oordeelt de Raad dat verzoeker in Jalalabad over een veilig intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

3.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF